

ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Αἰουσιῶν
Ἀριθ. 32

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΙΝΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἐκαστον φύλλον τιμ. λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 40Ν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΨΗΘΩΤΕΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ Δραχ. 2

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἡμ. Φρ. χρ. 2

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ

Ἐρώτησε παντοῦ. Κανείς δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἐπῆγε, τί ἔγινε ἡ ὠραία Πηνελόπη, ἡ κόρη μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά, ποῦ ἀγαποῦσε τόσον καιροῦ. Ἐνα πρωὶ ἐχάθη ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ κανείς δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τίποτε γι' αὐτήν. Καὶ σιγά, σιγά, ὅλοι τὴν ἐλησμονεύσαν καὶ τὸ ὄνομά της ἀραιότερα ἤκουετο. Καὶ ποῖος δὲν θὰ λησμονηθῆ στὸν κόσμον αὐτόν; Ψεύτικοι οἱ λόγοι ποῦ ἀκούονται στὴν παραλία, ὅταν πρόκειται νὰ φύγῃ τὸ ἀτμόπλοιο γιὰ τὴν Ἀμερική. Θὰ σὲ θυμᾶμαι παντοτείνᾳ! Καὶ μόλις χαθῆ ὁ μαῦρος καπνὸς τοῦ πλοίου μέσα στὸ πέλαγος, κανείς δὲν θυμᾶται τὸν ξενητευμένον. Μόνον κάποτε, καμμιά νύχτα σεληνώλουστη, λέγει τις ἀπὸ τοὺς δικούς του — Τί νὰ γίνεται ἐκεῖνη ἡ ψυχὴ; Αὐτὸ καὶ μόνον. Εὐρίσκονται ὅμως κάποτε καὶ καρδιαῖς ποῦ κλαῖνε γιὰ τὸν χωρισμόν, ποῦ θυμούνται πάντοτε κάποιον ποῦ δὲν εἶνε μαζύ τους. Εὐλογημέναις καρδιαῖς! Ἴδου ἓνα παράδειγμα ἀπὸ τὰ ὀλίγα αὐτά: Ὅλοι ἐλησμονήσαν τὴν ὠραίαν Πηνελόπην μόλις πέρασε ὀλίγος καιρὸς, ἐκτὸς τοῦ Πέτρου, ἐκείνου τοῦ νέου ποῦ εἶχε τὸ δωμάτιόν του ἀντικρὺ εἰς τὰ ἰδιόν της. Ἀργότερα προσεπάθησα νὰ μάθω τὸ ἐπώνυμόν του, διότι ἀξίζει κανείς νὰ τὸ ξέρῃ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη κανείς νὰ μὲ πληροφορήσῃ. Φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἠγαπῶντο πολὺ. Εἰς φίλος μου ποῦ ἐκάθητο πλησίον, μοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν. — Τὸ πρωὶ ἐσηκώοντο τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥραν, καὶ ἤνοιγον συγχρόνως τὰ παράθυρά των. Ἐστελλόν μὲ τὴν αὐραν πρὸς ἀλλήλους φιλήματα, καὶ διὰ τῶν βλεμμάτων λόγους τοῦ ἔρωτος. Ἦσαν δηλαδὴ εὐτυχεῖς. Ἄλλ' ἡ εὐτυχία μίαν μόνην στιγμὴν μένει εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ κατόπιν φεύγει μακρὰν. Καὶ ἔπειτα ἐνθυμεῖται τις στιγμὰς εὐτυχεῖς τῆς ζωῆς του καὶ τοῦ φαίνονται ὡς ὄνειρον, τὸ ὅποιον ἐπέρασεν ἐμπρὸς του σὰν ἀνοξιάτικον σύννεφο, ἢ ὡσὰν ἓνα λουλουδί ποῦ ἀνθεῖ ἓνα μόνον πρωὶ καὶ μόλις προσβᾶνῃ νὰ τὸ θαυμάσῃ τις Καλλιτέρα! Ἡ δυστυχία κάμει τὸν ἄνθρωπον νὰ φιλοσοφῇ καὶ

νὰ, ὑψώνῃ ὀλίγον τὸ βλέμμα του ὑψηλὰ καὶ νὰ σκέπτεται ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μία ζωὴ καλλιτέρα. Τότε πλέον ὁ θάνατος δὲν τὸν φοβίζει τὸυναντίον ἢ σκέψις αὐτῆ τὸν εὐχαριστεῖ. Ἐλέγμεν λοιπὸν ὅτι ἡ εὐτυχία των διεκόπη, διότι ἡ ὠραία Πηνελόπη — τῆς ἀξίζει αὐτὸ τὸ κοσμητικὸν ἐπίθετον. Καὶ πιστεύω ὅτι καὶ σεῖς θὰ συμφωνήσητε εἰς ταῦτο, ἐὰν διέλθητε ἐκ τοῦ γραφείου μας καὶ σὰς δεῖξω τὴν φωτογραφίαν της, ἣτις ἔτυχε νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας μου — μίαν πρωίαν ἔγινεν ἄφαντος. Ἐρευνοῦν εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, ἀλλὰ δὲν τὴν εὐρίσκουν. Ὑποπτεύονται μήπως εἶνε καμμιά μαγικὴ εἰκὼν, ἀπὸ ἐκείνας τὰς περιφημοῦς ποῦ δημοσιεύει κάποιον νηπιακὸν περιοδικόν, ἀλλὰ δὲν κατορθώνουν νὰ εὐρουν τὴν λύσιν. Τέλος πάντων πείθονται ὅτι δὲν εἶνε ἐκεῖ. — Ποῦ νὰ ἐπῆγε; Αὐτὴν ἐρώτησιν ἔκαμον ἀταράχως οἱ οἰκέτις της, ἡ θεία της δηλαδὴ, διότι ἡ δυστυχὴς Πηνελόπη δὲν εἶχε γονεῖς. Ὁ Πέτρος ὅμως δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀταραξίαν. Ὅταν ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ ἀγαπητὴ του φίλη ἐξηφανίσθη, ἔκλαυσε ἐπὶ πολὺ, καθὼς διαβεβαίει ὁ γείτων του μανάβης ὅστις πηγαίνων τὴν πρωίαν κάρδαμα εἰς τὴν χήραν σπυρινοκοκυρὰν τοῦ νέου, ἤκουσεν ὡσὰν κλάμα, καὶ ὁ ἄνθρωπος νομίσας ὅτι ἡ χήρα ἐθρήνηε τὸν μακαρίτην, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἶδεν τὸ Πέτρον. Ἡ χήρα ὅμως, μίαν πολὺ νόστιμην γυναῖκα — αἱ χῆραι πάντοτε εἶνε νόστιμαί! Αὐτὸ ἀπέδειξεν καὶ ἡ στατιστικὴ — ἀλλέως ἐξιστορεῖ τὰ πράγματα.

— Κύριέ μου, μὰς εἶπεν ὅταν τὴν τῆ ἐρώτησαμε περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, ὁ μανάβης λέγει ὅτι θέλει. Αὐτὰ ποῦ σὰς εἶπεν εἶνε ὅλα ψεύματα. Φαντασθῆτε, λέγει πῶς μοῦ ἔφερε κάρδαμα, ἐνῷ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν ὅτι ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἔφαγα κάρδαμα ὄχι! Σέλινα μοῦ ἔφερον ἐκεῖνο τὸ πρωὶ, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλά. Ὅσον διὰ τὸν νέον ἐγὼ τοῦ εἶπον ὅτι τὸν ἤκουσα νὰ ἀναστεναῖζῃ καὶ αὐτὸς ἐκύτταξεν ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα διαβεβαιῶν με, ὅτι κοντὰ εἰς τὸς ἀναστεναγμούς εἶνε καὶ τὰ δάκρυα, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τίποτε, διότι ὁ

κ. Πέτρος εἰς τὴν πόρτα εἶχε κρεμάσει τὸ σακάκι του τὸ ὅποιον ἐκάλυπτε τὴν ὀπὴν. Καὶ ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι ὁ μανάβης μοὶ εἶπεν νὰ μὴ βάζω ποτὲ καρφιά στὴ πόρτα, διότι οἱ νεοκότες κρεμοῦν τὰ ἐπανωφύριά των καὶ δὲν μποροῦμε νὰ βλέπουμε τί κάμνουν. Εἰς αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶχε δίκαιον. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ἀλήθεια. Ἀναστεναγμοὺς ἤκούσαμεν, ἀλλὰ δὲν εἶδαμε τὸν νέον νὰ κλαίῃ. Τώρα ἂν λάβωμεν ὑποψεῖ ὅσα λέγη καὶ μία ὑπέρβουρα—μὴ φοβεῖσθε! Δὲν θὰ ἀναφέρωμε τὴν κατάθεσιν τῆς—πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ Πέτρος ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς φίλης του.

Ὡ Μουσαι!—νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξαρθώμεν καὶ εἰς ποιητικὰς ἐκφράσεις, διότι οἱ διάφοροι μανάβηδες, χῆραι, καὶ ὑπέρβουρα, μὰς ἔκαμον πολὺ πεζοῦς—αἱ ὅποια ἔχετε τοὺς οἰκούς σας εἰς τὸν ζηλευτὸν Ἐλικῶνα, ὅπου πάντοτε βασιλεύει τὸ ἔαρ καὶ δὲν βλέπετε βροχὴν καὶ τὸν Μάρτιον μῆνα ἀκόμη, ὅπως ἐβρέξεν εἰς τὰ μέσα Μαρτίου εἰς τὰς Ἀθήνας—καταδέχθητε νὰ ἔλθητε μίαν στιγμὴν μέχρι τῶν Ἀθηνῶν καὶ σταθμεύσατε εἰς τὴν ὁδὸν Λισίων ἀριθ. 32, διὰ νὰ βοηθήσητε ἕνα θνητὸν, ὅστις ἔχει μεγάλην ἀνάγκην τῆς βοήθειάς σας, διὰ νὰ τελειώσῃ ἕν ταπεινὸν του διήγημα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθητε ὅλοι· ἄς ἔλθῃ μία. Μὲ φθάνει. Ἐλέγουμεν λοιπὸν ὅτι ὁ νέος ἐθλίβη μεγάλως διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς φίλης του καὶ ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ τὸ πᾶν ὅπως τὴν ἐπανεύρη. Ἡ θεία τῆς περὶ τοῦ πράγματος τούτου ἔλεγεν—Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἦτο ὄλο ἰδιοτροπία, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ οὐδὲν ἀπορῶ πού ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπῆτι Ἡμεῖς τὴν ἐπεριποιούμεθα καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὴν εἶχαμε μὴ στάζει καὶ μὴ βρέξει. Ἀλλὰ μὴ τύχει καὶ δώσετε πίστιν εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς διότι δὲν εἶνε οὐδὲν ἀληθεῖς, ἐὰν πιστεύσωμεν τί λέγει μία γειτόνισα ἣτις οὐδὲν συμφέρον ἔχει νὰ ψεύδῃται—Καλὲ τὸ ἐτυραννοῦσαν τὸ κορίτσι! Αὐτὴ ἡ θεία τῆς εἶνε θηρίο σωστό. Σκέψου κύριέ μου ὅτι.. ἡναγκάσθημεν νὰ προσασισθώμεν ὅτι ἔχομεν ἐργασίαν διὰ νὰ ἀπαλλαγθώμεν τῆς φλυαρίας τῆς κυρίας αὐτῆς. Τέλος πάντων θὰ μὲ ἐρωτήσετε πού ἐπῆγεν ἡ ὠραία Πηνελόπη. Ἀπλοῦστατα Ἐπῆγε εἰς... Ἀλλὰ δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ τὸ εἴπωμεν. Καλλιτέρον εἶνε νὰ παρακολουθήσωμεν τὸν Πέτρον, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ παντοῦ ὅπως τὴν εὔρη Ἀλλὰ θὰ τὴν εὔρη; Μείνατε ἡσυχοί. Ἐὰν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν δὲν τὴν συναντήσῃ, τοῦ ὑποδεικνύομεν ἡμεῖς τὸ μέρος διότι καθὼς εἴπωμεν προηγουμένως, τὸ γνωρίζομεν—καὶ οὕτω τὴν εὐρίσκει ἀσφαλῶς καὶ ἡσυχάζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν περιέργειάν μας. Ὁ νέος λοιπὸν ὅταν ἐπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐπῆρεν τὴν κιθάρα του καὶ ἤρρισε νὰ τραγουδῇ

τὰ περιπαθέστερα ἄσματα. Τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς του, ἐδίδεν εἰς τὴν φωνὴν του τόσον ἀνεκφραστον, ὅστις συνεκίνει πάντα ἀκούοντα. Τί ἐφαλλεν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν οὐδ' αὐτὸς ἐνθυμεῖται τώρα. Οὐδέποτε ὅμως θὰ ψάλλῃ ὅπως τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅπου ἡ φωνὴ ἐξήρχετο ἐκ τῆς καρδίας του, ἣτις ἦτο πλείρης αἰσθημάτων. Κατόπιν ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ ὅπως πληροφορηθῇ τι περὶ αὐτῆς. Μετὰ πολλὰς σκέψεις ἀπεφάσισεν ὅπως περιηγηθῇ ὀλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, μήπως τὴν ἀπαντήσῃ πού. Ἀλλὰ πού χρήματα; Ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του—ἦτο διορθωτῆς εἰς ἕν ἐκδοτικὸν γραφεῖον—μόλις ὀφδοῦντα δραχμὰς ἐκέρδιζεν τὰς ὁποίας ἐξόδευε συντηρούμενος. Πῶς νὰ ζῆσῃ ἕν ὀλόκληρον ἔτος πού θὰ ἀπῆτέι ἡ περιουσία του; Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς ἔρωσ τὰ πάντα κατορθώνει. Καὶ ἰδοὺ τί ἐσκέφθη! Νὰ φορέσῃ ἐνδυμασίαν πλανοδίου μουσικοῦ, νὰ θέσῃ τὴν κιθάραν ἐπ' ὤμου, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός! Καὶ ὅλα διὰ τὴν ἀγάπην.

Θὰ παίξῃ λοιπὸν εἰς τὰ διάφορα μέρη ὅπου θὰ φθάσῃ καὶ θὰ τῷ ῥίπτωσι νομισμὰ τι εἰς τὸν πῖλον του. Ἐκτὸς τούτου μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ κατορθώνει νὰ ἀνοίγωνται τὰ παράθυρα, νὰ προβάλλουν ὠραῖα κεφαλαὶ μὲ ὀλόξανθα χρυσὰ μαλλιά—διὰ νὰ ἴδωσι τὸν μουσικὸν πού παίζει τόσον ὠραῖα. Καὶ ἴσως εἰς παράθυρόν τι—ὅποια εὐτυχία—ἴδῃ τὴν ὠραίαν Πηνελόπην του μειδιῶσαν. Καὶ μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς τὴν ἐπομένην ἡμέραν διήρχετο τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ψάλλων τῇ συνοδείᾳ τῆς κιθάρας του καὶ τῶν πολυπληθῶν βλέματων τὰ ὅποια τὸν περιέλουσαν ἐκ τῶν παραθύρων. Ἀλλ' εἰς μάτην. Τὸ βλέμμα τὸ ὅποιον ὁ Πέτρος ἀνέμενε δὲν ἐφαίνετο. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν ἐγύριζε τὰς ὁδοὺς σταματῶν πρὸ τῶν οἰκιῶν καὶ ψάλλων τὸ κάτωθι ἄσμα, τὸ ὅποιον αὐτὸς συνέθεσεν, ὅταν ἐπληρορήθη ὅτι ἡ ὠραία Πηνελόπη ἐχάθη.

Τί νὰ τὰ κάμῃς τὰ ὄμορφα παλάτια
πού τὰ στολίζουν χάρι κι ὄμορφιά!
Ὅπου θαμπώνουν σὸ κύτταμα τὰ μάτια
χωρὶς καλὴ καρδιά.

Τί ὠφελοῦνε οἱ ἀνθισμένοι κῆποι
ὅπου σκορπίζουν γύρω εὐωδιά,
ὅπου κανένα ἄνθος δὲν τοὺς λείπει
χωρὶς καλὴ καρδιά.

Μπορεῖ νὰ εἶνε πῶς εὐτυχισμένος
ὁ ξυλοκόπος εἰς τὴν ἔρμη λαγκαδιά,
πού ζῆ παντέρημος αἰώνια καὶ ξένος
ἀπ' τὴν καλὴ καρδιά.

Κι' αὐτὴν τὴν νέα ὅπου τὴν στολίζουν
χρυσάφια μὲ περίσσα ὄμορφιά,
γιατί συχνὰ τὰ μάτια τῆς δακρύζουν;
Λεῖπ' ἡ καλὴ καρδιά.

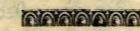
Ὡ, ποῖος θὰ δυνηθῇ νὰ μὰς διδάξῃ
τώρα π' ἀκόμη εἶμαστε παιδιὰ...
Ἄχ! τὴν καλὴ καρδιά.

Καὶ οἱ διαβάται ἐσταμάτων τὸ βῆμα των καὶ παρηκολοῦθουν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸν νεαρόν μουσικὸν καὶ ὅταν αὐτὸς ἐτελείωνε, αὐτοὶ ἐφιλοσόφουν.

Ναί, ἡ καλὴ καρδιά εἶνε τὸ πᾶν. Αὐτὴ φέρει τὴν εὐτυχίαν πού δὲν μποροῦν νὰ φέρουν ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου. Δι' αὐτὸ βλέπομεν τὸν ποιμένα πάντοτε χαρούμενον καὶ τὸν τραπεζίτην πάντοτε νὰ στεναζῇ. Αἱ βρὲ παιδιὰ ἔλεγεν ἄλλος δὲν ἀφήνομε τὴν πόλιν νὰ πάμε νὰ ζήσωμε στὴν ἐξοχὴ; Νὰ καλλιεργοῦμε τὸ χωράφι μας, νὰ ποτίζωμε τὰ ἀρνιά μας καὶ νὰ ἀρμέγωμε τῆς ἀγελάδαις μας; Ἐκεῖ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ζωὴ, ἔλεγε τρίτος, πού κάνει τὴν καρδιά νὰ χαίρεται καὶ τὸ μάτι νὰ γελάῃ! Θέλω νὰ σὰς ἔχω ἕνα πρωὶ στὸ λειβάδι, ὅταν ἀρχίζῃ σιγὰ, σιγὰ νὰ φωτίζῃ, ὅταν βγαίνῃ τὸ φῶς ὡς ἀπὸ ἕνα πέπλο πού σχίζεται καὶ ἀκούγονται τὰ κουνούνια ἀπὸ τὰ πρόβατα, καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ τσοπάνη. Ὅταν τὰ ροῦχα σας γίνονται μούσκεμα ἀπὸ τὴν δροσὰ πού πέφτει ἀπὸ τῆς ἰτιάς, καὶ ὁ ἄρας γεμίζει ἀπὸ τὴν εὐωδιά πού χίνει τριγύρω τὸ τριφύλι. Καὶ τὸ βράδυ, ἐξηκολούθησε τέταρτος μὲ τὸ φεγγαράκι τί ὠραῖα πού εἶνε νὰ κάθεται κανεὶς κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον, λέγοντας τὰ παραμυθία του. Καὶ ὅταν μι' ἄη κανεὶς γιὰ ἐξωτικὰ καὶ νεράιδες, νὰ ἀκούγεται ἀπὸ μακριὰ σχίζοντας τὰ σκοταδία, ἡ φωνὴ τῆς κουκουβάγιας, καὶ νὰ φέρῃ ἀνατριχύλλια. Καὶ μέσα ἀπ' τὰ καλάμια πού σοῦνται ἀπὸ τὸ ἀγεράκι τῆς νύχτας, νὰ σοῦ φαίνεται ὅτι βγαίνουνε νεράιδες ἀσπροφορεμέναις, καθὼς τῆς λείπει τὸ παραμυθί. Τί ἀνόητοι πού εἶμαστε καὶ μὲν παιδιὰ, πού ἔχομε μπροστά μας τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ δὲν πηγαίνωμε νὰ τὴν ἀπολαύσωμε.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Μάξιμος Κίνας

Σ ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΩ

Ἐλα νὰ φύγωμαι μὲ ζύ, νὰ πάμε σ' ἄλλα μέρη
Σὲ βράχους καὶ σὲ ὀρειμαίαις νὰ κτίσωμε λημέρι
Ἐλα νὰ φύγωμε μαζί σὲ χώρα μακρομένη,
κ' ἐκεῖ ζωὴ νὰ ζήσωμε, χρυσοῦ, ἀγαπημένη.

Ἐλα ψυχὴ μου γρήγορα νὰ πάμε κεῖ στὰ ξένα
Ἀγάπη οὐράνια περισσὴ ζητεῖ ἐσὲ καὶ μένα.
Ἐκεῖ ἀτέλειωτη χαρὰ μὰς καρτερεῖ νὰ πάμε
Ἐλα! Καὶ κεῖ ἡ ἀγάπη μας αἰώνια θεὸ νᾶνε,
Ἄμαρυλλές.

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΡΑΣΤΩΝ

Αἰχμάλωτος Ἀραβὸς βασιλέως, ὁ ὠραῖος Ἀλβέρτος. ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ συλλάβῃ ἔρωτα πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ νικητοῦ του. Ἐλάτρευε τὴν ὠραίαν Ροζάλβαν καὶ ἠγαπᾶτο ἐπίσης ἀπὸ αὐτὴν. Μήπως αἱ βασιλοπαῖδες δὲν ἔχουν καὶ αὐταὶ καρδίαν ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι;

Πολλὸν καιρὸν ἐκράτησαν ἀμφοτέρω μοιτικὸν τὸν ἔρωτά των ἄλλ' ὁ ἐρωτόληπτος ἐκ τοῦ βλέμματός του καταλαμβάνεται. Καὶ τὰ μὲν βλέμματα τοῦ Ἀλβέρτου ὑπέσχοτο σταθερότητα, τὰ δὲ τῆς Ροζάλβας ἀνταμοιβὴν τῆς σταθερότητος καὶ πίστεως. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ἐκφρασθῶσιν ἐνόησαν ἀλλήλους.

Φεῦ! οἱ δύο οὗτοι εὐαίσθητοι ἐρασταὶ διενθνήθησαν μίαν ἡμέραν εἰς ἀποκρήμνους τινὰς ὄχθεις καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ βράχου, ἐπάνωθεν τρομερᾶς ἀβύσσου, ὅπου ἐπιπτον τὰ ὕδατα δύο χειμάρων.

Εἰς τοὺς ἐραστὰς ἡ ἐρημία εἶνε ἀρεστίη. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο καθήμενοι, ὤμνον νὰ ἐρῶνται αἰώνως μεταξὺ των. Αἰφνης ὁ Ἀραβὸς βασιλεὺς πληροφορηθεὶς τοῦτο μουσικῶς, τρέχει μετὰ σκληρῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Πᾶσα ὁδὸς κλείεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ βασιλεὺς μένει ἀδυσώπητος. «Ποτὲ δὲν εἶχε ἐρασθῆ.»

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἀναβαίνουν πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ τρομεροῦ βράχου. Ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀκολουθεῖ. Ἡ Ροζάλβα μὲ πάλλουσαν καρδίαν τρέχει πρὸς τὸν χείμαρρον καὶ ἴσταται. Ἡ ἐρωτόληπτος ψυχὴ δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον.

Σιῆθι! σιῆθι! εἶπεν πρὸς τὸν βασιλέα, διότι ἄλλως γίνωμαι θῦμα σου ἂν προχωρήσῃς ἐν μόνον βῆμα. Πίπτω εὐθὺς εἰς τὴν ἀβύσσον ταύτην μετὰ τοῦ συζύγου, τὸν ὅποιον κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ὡ πόσον ἠδέως θέλωμεν ἀποθανεῖ ἐκπνέοντες ὁμοῦ.

Ὁ βασιλεὺς ταράττεται καὶ ἴσταται ἀμφιβάλλον, ἀλλὰ βάρβαρός τις καὶ ὀρμητικὸς ἄνθρωπος τρέχει πρὸς τὴν Ροζάλβαν. Ὡ Θεέ! ἡ Ροζάλβα ὀπίσκει εἰς τὴν ἀβύσσον... τὸ κῆμα καταβυθίζει τοὺς δύο ἐραστὰς, οἷντες ἐκπνέοντες ἐνηγκαλισμένοι...

Μετάφρασις.

Βασίλισσα τῆς Γρανάδας

ΤΙΜΗ — ΕΡΩΣ

Επί τέλους, έπειτα από τόσην καταδρομήν τής τύχης του, είδε ο δυστυχής Κίμων εκπληρωμένους τους προαιωνίους πόθους του. Μόλις μετέβη εις τήν πόλιν Π., εις ήν είχε διορισθῆ ώς υπάλληλος. Ήτο έντελώς άγνωστος διότι δια πρώτην φοράν μετέβαινεν εκεί. Εύτυχώς όμως εύρε τυχαίως ήμέραν τινά τον στενόν του φίλον Ίούλιον, μεθ' ου είχον συζήσει άλλοτε έν Αθήναις.

— Ά οὐς Κίμων, εις τας 7 σε περιμένω σπήτι μου.

— Ευχαρίστως Ίουλιέ μου, φίλε μου.

— Ά β: και τήν διεύθυνσίν μου. αριθ. 128. Σε περιμένω χωρίς άλλο. Χαίρε. Εβιάζετο ο Ίούλιος να φύγη και δια τούτο ο Κίμων ήναγκάσθη να περιφέρηται και πάλιν ανά τας άτέρμονας εκείνας οδούς τής πόλεως Π., εις τας οποίας τήν εκ τής οδοπορίας κύρασιν άνακουφίζει ή θέα. Περιπάτει σχολαστικώτατα υπό τας τελευταίας αναλαμπάς του ήλίου, στρέφων συνεχώς το βλέμμα του από εξώστην εις εξώστην. Τίς είδεν εάν ή όψις δεσποινίδος τινός του ανέπάλει τον κυανόν άττικόν ουρανόν. Ένίοτε μία μεάστασις άπ' Αθηνών εις επαρχίαν, ίσοδυναμεί με τήν διαφοράν μεταξύ έρωτος ιδανικού και αυτοκτονίας.....

Ούτως εβάδιζεν ασκόπως μεχρι τής 6 μ.μ. από ταν άπεφάσισε να μεταβῆ εις τον φίλον του. Έχρησάσθη ήμισίαν ώραν περίπου να φθάσῃ, διότι ο αρ. 128 ήτο ο τελευταίος τής οδοῦ εκείνης, πέραν δε ταύτης εξεστεινέτο άπειράντον δάσος πυκνόν, όπερ διεσχίζε στενομήκη; άτραπός. Ήτοιμάσθη να κρούσῃ τήν θύραν, άλλ' είδεν εις το βάθος του δάσους προχωροῦντα τον Ίούλιον και έσπευσε να τον φθάσῃ. Αφού έπροχώρησεν δλίγον θαυμάζων τήν μαγεϊαν του δάσους εκείνου, ήθέλησε να τον φωνάξῃ αλλά δεν τον έβλεπε πλέον. Τρέχει δεξιά αριστερά μήπως τον ίδῃ άλλ' εις μάτην....

Η νύξ είχεν ήδη καλύψῃ δια των μελανών μελανών αὐτῆς πέπλων τον πλανήτην μας, πρό πολλού δε οι χρυσαίοντες λαμπτήρες του στερεώματος άθηνέστατα εφώτιζον τήν γῆν. Δυστυχώς δεν ήτο σελήνη, και ο άτυχής Κίμων άρκετά περιπλανηθείς άπεφάσισεν να απέλθῃ. Άλλ' ω του θαύματος. Δύο λεπτόφυες χείρες τον περιέπτύξαν και φίλημα ελαφρόν ετάραξεν τήν κυκλοφορίαν του αιματός των χειλέων του. Συνάμα δε ήσθάνθη κάτι τοποθετούμενον εις το θυλάκιόν του και συνοδευόμενον με τήν τρεμοσδύνουσαν φράσιν «σοι τα δωροῦμαι, λάβε τα». Τί συμβαίνει;.....

— Δεσποινίς έχετε λάθος, είπε τεταραγμένος ο δυστυχής Κίμων.

— Ά! συγγνώμην κύ.ρ.....ε, ενόμιζον ότι.... Και έχάθη κρυπτομένη όλοσέν εις το βάθος του δάσους.

Το τί εσήμαινε ή στιγμή εκείνη δια τον Κίμωνν πᾶς τις δύναται να το ένοήσῃ, διότι άπελπισ ήδη μετέβη εις το ξενοδοχείον δια να συνέλθῃ εκ τής ταραχῆς του. Έξήγαγε τότε εκ του θυλακίου του το μυστηριώδες; εκείνο δέμα και εύρε μίαν φωτογραφίαν εκτάκτου καλλονῆς, ένα μανδύλι ολοκέντητο

και ένα μπιλιετάκι «Μερίκα Κ.σοι τα δωροῦμαι» Ο Κίμων ενόμιζεν οτι ονειρεύετο, εσκέπτετο τήν στενοχωρίαν τής δυστυχούς εκείνης νέας και πλήρης όργῆς συνεπειροῦτο έντός των ένδυμάτων του.

Έσκέφθη να τα επιστρέψῃ αλλά δεν εγνώριζε τήν διεύθυνσιν.... Εύρίσκατο εις τήν αὐτήν μοίραν με τον πλοίαρχον όστις όταν βλέπῃ ότι το πηδάλιον δεν άντέχει εις τήν αγριότητα των ανέμων, αφήνει το πλοϊον να γίνῃ βορά τής λαίλαπος και καταγιγίδας, ελπίζων πάντοτε λιμένα ασφαλῆ. «Όταν ακούῃ τον άνμον να μαίνεται γύρω του, και τήν τρόπιδά να τρίξῃ δαιμονιωδῶς υπ' αὐτόν ελπίζει σωτηρίαν μόνον από τον Θεόν. Είς τοιαύτην θέσιν εύρισκόμενος και ο Κίμων, είδε μερικᾶς ήλιακάς άκτίνας να φωτίζουν το εσωτερικόν του δωματίου του. Έξημέρωςεν είπε και εγώ ακόμη άγρυπνώ!». Ηθέλησε να κοιμηθῇ αλλά τον εβάσάνιζε μία ιδέα. Τέλος τήν 2 μ.μ.εξήλθεν όπως έ-ισκευθῆ τα αξιοθέατα μέρη τής πόλεως. Και κατ' αρχάς εβάδισεν προς το νεκροταφεϊον. Καθ' όδον συνήντησε μίαν κηδείαν, ήν άκων ήκολούθησεν. Έλυπήθη δε πολύ όταν επί του φερέτρου είδε ωραιότατην δεσποινίδα. Η δυστυχής, εσκέφθη, τίς είδε ποιοι λόγοι τήν ήναγκάσαν να άπαρηθῇ τήν όλιγοχροόνιον γήνην ζωήν!... Ίσως μία νόσος, εις έρωσ, μία διαφευθεϊσα έλπίς, ή κατάπτωσις τής τιμῆς ίσως... Υπό τοιούτων δυσσιώνων σκέψεων κατατριχόμενος ο δυσμοιρος Κίμων άπεφάσισε να επανέλθῃ. Εθαύμασεν όταν είδε καθ' όδον τον Ίούλιον τρέχοντα προς το νεκροταφεϊον.

— Τί τρέχει; Ίούλιε; Ποῦ ήσο χθές.

— Συγγνώμην, φίλε μου ζητώ. Άλλ' είδες εις το νεκροταφεϊον μίαν κηδείαν;

— Ναι, ωραιότατης δεσποινίδος, ήτις πρό μικρού έτάφη.

— Έτάφη; Άλοίμονον!....

Ολίγου δεϊν να πέσῃ λειπόθυμος, αλλά συγκερατῆθη και ώρμησε προς το νεκροταφεϊον αφήσας τον Κίμωνα να επανέλθῃ περίλυπος εις το ξενοδοχείον του. Είς τήν θύραν του δωματίου τον περιέμενε μικρό χοριστάκι, το όποϊον του έδωσε μίαν επιστολήν. Είσηλθεν τότε ο Κίμων έντός τήν ήνοιξεν και άνέγνωσε.

Κύριε

Ζητώ συγγνώμην δια τήν χθεσινήν παρεξήγησιν Η τύχη μου με εφθόνησε και δεν ήθέλησε να με αφήσῃ να χαρῶ τήν ζωήν μου. Ήμην άνέλαθεν τσον τιμία, ώστε και ή παραμικρά προσβολή ήτο ικανή να μου επιφέρῃ τον θάνατον. Ηγάπων τον φίλον σας Ίούλιον και άντ' αὐτοῦ σᾶς ενόμισα. Όταν μάθετε τον θάνατόν μου μη κατηγορήσῃτε τον έαυτόν σας, διότι δεν πταίετα σεϊς, άλλ' ή κατηγοραμένη τύχη μου. Αυτοκτονῶ διότι αὐτή το θέλει. Αν δε το βάρος όπερ έθεσα χθές εις το θυλάκιόν σας σᾶς ενοχλῇ, καύσατέ το και ράνατε δια τής τέφρας του τον νεανικόν μου τάφον. Κλαύσατε δε τότε, εάν δεν έχετε λιθίνην καρδίαν».

— Άλλοίμονον!....

Τήν επομένην ή εγγώριος εφημερίς άνήγγελε οτι ο παχυτάτην μελανήν γραμμήν τήν δηλιτηρίασιν τής Μαρίας Κ. και τήν επί του τάφου της δια περι-

πρόφου αυτοκτονίαν του έρασιου της Ίουλίου Θ., ον εθαψαν έν τῷ τάφῳ της.

..... Δυστυχῆς έρῶντες, οτινες εύρίσκουσι τήν εύτυχίαν των μόνον υπό τήν γῆν έν τῷ τάφῳ και υπεράνω ταύτης έν τῷ ουρανῷ!!.....

Ἀθανάσιος Β. Φλιόκης

XXXXXXXXXX

Β. ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἀγαπητέ μου.

Πρό καιροῦ σᾶς έγραφα το έπεισόδιον που συνέβη εις τον χορόν, ένεκα του όποιου ή πολυέμνος σύζυγός μου με έγκατέλειψεν εις τῆς πέντε δρόμους με όλα τα πλούτη της. Αφού είχετε τήν καλωσύνην να το δημοσιεύσῃτε εις τήν φίλην Πλειάδα, σᾶς άποστέλλω τήν παροῦσαν επιστολήν μου, έν τῇ όποιᾷ σᾶς διηγούμαι πῶς ενυμφεύθη τήν σύζυγόν μου, ήτις με εξέλαβε δια κόμητα! Σᾶς παρακαλῶ να τήν δημοσιεύσῃτε δια να διδαχθῶσιν ιδίως αι συνδρομητριαί σας, να μη δίδωσι πίστιν εις μερικους κυρίους φρακοσοροῦντας, οι όποιοι κατακλύζουν τας λεωφόρους, τους σταθμούς του σιδηροδρόμου Φαλήρου και τα διάσπρα άλλα κέντρα όπου διερχονται κυριαί, και σκορπίζουν κατακλυσμόν βλεμμάτων. Εγώ φίλε μου καθως γνωρίζεις είμην φοιτητής και εξοῦσα άρκετά καλά με τας εκατόν δραχ. που μου έστειλεν ο πατήρ μου. Άλλ' αὐτή ή τύχη... που να είστευα ότι θα απέθνησκεν ο άτυχής πατήρ μου και εγώ θα είμην άνναγκασμένος να εργάζωμαι όπως ζήσω. Εύτυχώς έμως χάριν των συστάσεων ενός φίλου του πατρός μου, ιατροῦ το επάγγελμα, και στενοῦ φίλου προξένου τινός, εύρον μίαν κλητήν θέσιν, εις τήν όποιᾷ δεν έκαμν τίπατε σχεδόν. Προσελήθην εις τι προξενεϊον ξένης δυνάμεως δια να εκτελῶ γραφικᾶς εργασίας. Δεν ενθυμούμαι όμως να έγραφα ποτέ μίαν λέξιν. Τέλος πάντων έπερνούσα έξοχα, Απο το πρωτ' έως το βράδυ, περίπατο εις τα βουλεβάρτα. Συνέβη τότε να ελθῃ εις τας Αθήνας μίχ περίφημος ξένη ήθοποιός, ήτις θα έδιδε παραστάσεις εις το δημοτικόν θέατρον. Ένοεῖται ότι θα είγεν ως άκρατάς τήν καλλητέραν κοινωνίαν, διότι ή τιμή του εισιτηρίου ήτο μεγίστη. Ποτέ εις ελληνικόν θέατρον δεν ήκούσθη τοιαύτη τιμή εισόδου. Οκ. Πρόξενος ως ήτο έπόμεον, ενοικίασεν έν θεωρεϊον δι' έαυτόν και τήν οικογένειάν του. Το έσπέρις όμως, ενῶ είχε φορέσῃ τήν επίσημον στολήν του, και ήτοιμάζετο να κατέλθῃ τής οίκίας του, έπεσεν εις το πάτωμα ως κεραυνόπληκτος. Ο άτυχής είχε λιποθυμήσῃ ένεκα μεγάλης καταχρήσεως που έκαμν εις τα μακαρόνια εκείνο το βράδυ. Μίαν δλοκλήρον σουπιέρον έφαγε! Του είχον μαγειρεύσῃ ένα μακαρόνι εκατόν πήχες! Έτρεξαν λοιπόν όλοι και ήρχισαν να τον εκδύουν. Εν τῷ μεταξύ εις έμένα είχεν έμπῃ εις τον νοῦν μου μία παράδοξος ιδέα. Να πάρω τα ρούχα του κ. προξένου, το εισιτήριον, το όποϊον θα έχάνετο άδίκως, να τα φορέσω και να υπάγω εγώ! Δεν χάνω λοιπόν καιρόν, άρπαζω τήν στολήν του δῆθεν να τήν κρεμάσω και τρέχω εις το

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Β. ΦΛΙΟΚΗΣ ΚΟΜΟΤΗ

Τελειόφοιτος Νομικῆς. Συγγραφεὺς τῶν «Μαθητικῶν ιδεῶν».

(Ἰδε ἀλληλογραφία).

δωματίον μου. Έπρεπε να με έβλεπατε όταν τήν εφόρισα και εξώσθηκα το σπαθί! Μετ' δλίγον είμην εις το θέατρο ν. Ποῦ να σᾶς περιγράψω τί είγινε όταν είσηλθον εις το θεωρεϊον μου. Όλα τα μάτια έστηλώθησαν επάνω μου. Ψίθυρος παντοῦ. Τί ωραίος ίππότης! Συγγενῆς του κ. προξένου θα είνε! Ίσως είνε ακόλουθος πρεσβείας! Και μυρία άλλα, τα όποια παραλείπω. Εξ όλων το παραπλεύρως θεωρεϊον μου εκίνησε τήν προσοχήν. Πλησίον των γονέων της εκάθητο μία νεαρά κόρη ωραιότατη (ή μετέπειτα σύζυγός μου) ήτις με εκύτταξε με θαυμασμόν. Το πῶς εγνωρίσθημεν εις το α' διάλειμμα, πῶς ήρχισαμεν αλληλογραφίαν, παραλείπω, και σᾶς αναγινώσκω φράσεις τινας από τήν τελευταίαν επιστολήν που τῆς έστειλα. «Φιλτάτη μου. Μετά πέντε ήμέρας αναχωρῶ εξ Αθηνών προαχόμενος εις πρέσβυν έν Μαδρίτη! Εάν λοιπόν μ' αγαπᾶς ειλικρινῶς, είπέ εις τους γονεϊς σου όλην τήν ιστορίαν, και πρότρεψέ τους να γίνωσιν οι γάμοι μας αῤιον, μυστικώτατα όμως, μήπως το μάθη ο θεός μου ο πρόξενος και μᾶς έμποδίσῃ, διότι θέλει να μου δώσῃ κάποιαν άλλην. (Έν βία). Ο και μέχρι του πάφου λάτρης σου. Αθ. Γραν.» Τῷ όντι τήν επομένην έτελέσθησαν οι γάμοι μας. Τήν άλλην ήμέραν διηγῆθη εις τήν σύζυγόν μου όλην τήν ιστορίαν μου, χωρίς να κρύψω ουδέ το ελάχιστον. Αὐτή δε τόσον ηύχαριστήθη εκ τῆς ειλικρινούς μου εξομολογήσεως. Ωστε με ήγάπησε περισσότερον. Μόνον ή πεθερά μου έμουρμούριζεν δλίγον, αλλά σαν είδε που έξούσαμε τόσοον καλά, εισώπησε και αὐτή. Και είμην εύτυχῆς από τον νέον μου βίον! Άλλά, άχ! αὐτό το έπεισόδιον του χοροῦ που έσχον τήν τιμήν να ιδῶ δημοσιευόμενον εις το β'

φύλλον τῆς Πλειάδος, μοι ἐκτέστρεψεν ὅλην μου τὴν εὐτυχίαν. Καθὼς σὰς ἔγραφα τότε ἡ σύζυγός ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐνθα ἔμενον ὁ βαθύ- πλουτος πατήρ τῆς, καὶ ἐνουμφεύθη. Τώρα ἀπεφά- σισα νὰ κάμω ἓνα ταξεῖδι ἕως τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διότι μανθάνω ὅτι δὲν ἐνουμφεύθη, καὶ ὅτι τοῦτο ἦτο διάδοσις ψευδῆς. Σὰς παρακαλῶ κ. Διευθυντᾶ γράψατε τίποτε καλὰ συστατικά δι' ἐμέ, εἰς τοὺς ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ συνδρομητὰς τῆς Πλειάδος μή- πως γνωρίζωσι τοὺς οἰκείους τῆς, καὶ εἰπωσι κα- νένα καλὸν λόγον δι' ἐμέ.

Προσφέρατε τοὺς χαιρετισμούς μου εἰς τὴν κυ- ρία Πλειάδα, τὴν Θεῖαν-Λύγην, τὸν Πίπην, καὶ εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς συνδρομητὰς τῆς Πλειάδος.

Μεθ' ὑπολήψεως
Λίθος Γρανίτης.

Υ.Γ. Ὅταν θὰ διαβάσετε τὴν παροῦσαν μου θὰ εἶμαι εἰς τὸ ἀτρόπιον. Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν θὰ σὰς γράψω τὰ καθέκαστα.

Ὁ ἴδιος.

ΑΠΟΜΟΝΩΣΙΣ

Θέλω νὰ φύγω ἀπ' τοῦ κόσμου τὴν ἀντίρα
νὰ πάω νὰ ζήσω κατάνομος σὲ ξένα
Χωρὶς νάχω κοντὶ φίλον κανένα,
Χωρὶς νὰ νοιώθω τῆς ἀγάπης τὴν λαχιάρα.

Ἐκεῖ σιῆ ξενητεῖα ἴσως ξεχάσω,
ἐκείνην ὄπον τώρα μὰ πεδεύει,
ὄπον νεκρὸ νὰ σὲ ἰδῆ γυρεύει
καὶ κάθε σκέφι θέλει νὰ τὴ χάσω.

Θέλω νὰ ζῶ, σὲ μὲν αἰώνια λήθη,
τὰ περασμένα γὰρ πλέον μῦθοι
ὅσα ἐκαίσαμε ἐδῶ ἐγὼ κ' ἐκείνη.

Καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ ἴηνε θυμᾶμαι
ἐκεῖ καθόλον λὲ θὰ τὴν φοβᾶμαι,
γὰρ δὲ θὰ βλέπω τὸ δάκρυ ποῦ θὰ χύνη!
Βῦελλης Σ.Κ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Κυρία τὰ σηχαρίκια μου! Ὁ Κωστάκης ἀρ- χίνησε νὰ μιλή. — Μπα: — Ἐπερνοῦσε κάτω ἡ ἀρκουδα καὶ μόλις τὴν εἶδε ἔβαλε τῆς φωνᾶς: μαμά! μαμά!

Ἀγροτική ἀπλότης.

Ὁ ἱερεὺς — Γιατὶ δὲν ἔστειλες ἓνα ὑπηρετὴ σου νὰ μὲ πάρη; Ὁ Πάρεδρος — Χίλιους διαβόλους ἔστειλα ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἦλθε.

Ἡ ἡλικία τῶν γυναικῶν.

Ὁ Πρόεδρος δικαστηρίου πρὸς τινὰ μάρτυρα, — Πόσον ἐτῶν εἶσθε; — Εἴκοσι φορὰς εἶδον τὸν

Μάιον κύριε Πρόεδρε. — Καὶ πόσα ἔτη διετέλεσες τυφλῆ

ΣΑΠΦΕΙΡΟΙ

Βλέπεις ἐν ἄστρον τὸ βλέπεις διὰ δύο αἰτίας; διότι φεγγοβολεῖ καὶ διότι εἶνε ἀκατανόητον. Ἀλλὰ πλησίον σου ἔχεις ἄλλην μαρμαρυγὴν, γλυκυτέραν ταύτης, ἄλλο μεῖζον μυστήριον τὴν γυναῖκα.

Βίκτωρ Οὐγγώ.

ἽΩ ἔρωσ! πόσον ἡ μυστικὴ σου τέχνη εἶνε ἐντε- λῆς. Σὺ δίδεις δυνάμεις εἰς τὸν ἀσθενῆ καὶ κατα- πτεῖς ὑπὸ τοὺς πόδας σου ἐκείνον, ὅστις ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἰσχυρόν.

Βύρων.

Τι εἶνε ἡ ζωὴ; Ἐν ὄνειρον κενόν. Ἐνας μῦθος, μόλις μία σκιά! Ὀλίγον τι δύναται νὰ μᾶς δώτῃ ἡ εὐτυχία, διότι ὄνειρον εἶνε ὁλόκληρος ἡ ζωὴ. Κεῖ τὰ ὄνειρα. . . μόνον ἐν ὄνειρον.

Καλδερών.

Μετὰ μεγάλης μας χαρᾶς δημοσιεύομεν σί- μερον τὴν ἀγγελίαν τῆς ἰδρύσεως τῶν κάτωθι συλλόγων.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η « ΝΕΟΤΗΣ »

Συνελθόντες σήμερον ἰδρύσαμεν σύλλογον ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «Νεότης» πρὸς διάδοσιν τοῦ φιλολο- γικοῦ Περιόδικου ἡ «Πλειᾶς». Ἐξελέγησαν πρό- δρος, Διαβατικὸν περιστεράκι Ἀντιπρόεδρος, Ἄν- θος τῆς Ἀνατολῆς. Ταμίας Μηλον τῆς Ἐριδος. Γραμματεὺς, Ἀθώκ κραδία. Ὑπογραμματεὺς, Ψάλ- τῆς τῆς Ἐλευθερίας. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται: Δ. Ι. Κονιτόπουλον Ζάκυνθον.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Συλλόγου.)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η « ΠΛΕΙΑΣ »

Ἰδρύεται ἐν Βόλῳ σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῆς « Πλειᾶδος » ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πλειᾶς» οὗτινος ἀρ- χιερεσιῶν γενομένων ἐξελέγησαν πρόεδρος μὲν Βρε- τανικὸς ἀστήρ, Γραμματεὺς δὲ Σταῦρος Δ. Φορ- μόζης. Ὁ Σύλλογος δέχεται ἀντιπροσώπους παν- ταχοῦ. Διεύθυνσις: Σταῦρον Δ. Φορμόζην, Βόλον.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο « ΦΙΛΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ »

Καὶ ἐν Ἀθήναις συνεστήθη ὁ «Φιλικὸς ὄμιλος» οὗτινος σκοπὸς εἶνε ἡ διάδοσις τῆς «Πλειᾶδος», Ἐξελέγησαν, πρόεδρος Εὐστάθιος Βαγενᾶς διδά- κτωρ τῆς ἱατρικῆς Ἀντιπρόεδρος, Ἄθαν. Φλιόκης τελειόφοιτος τῆς νομικῆς. Ταμίας Κωστής Ἀλεξό- πουλος σπουδαστὴς ἐμπορίου. Κοσμητῶρ, Χρήστος Χονδρὸς τελειόφοιτος Νομικῆς. Εἰδικὸς Γραμματεὺς Μιχαὴλ Μῶρος δημοσιογράφος. Ἐφορος Χαρίλ. Δη- μόπουλος φοιτητὴς τῆς Φιλολογίας.

Σύμβουλοι. Σπυρ. Γ. Καχυμάνης Λογιστής, καὶ Γεώργ. Νικολαΐδης Ἡλεκτρολόγος.

ΝΕΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Γεώρ. Γ. Λαμπρόπουλος. (Πραξιτέλους 80.)

Γάκης Κονόρθος, Ναύπλιον. Πειραιᾶ

Ἄνδ. Ἀθανασ. Ζησόπουλος, Ἀμφισσα.

Κκ Ἀλεξάνδρα Λεονάρδου, Αἰτωλικόν.
Γεώργ. Βαττίστας, Σαλακᾶν (Αἰγύπτου)
Γεώργ. Κόκκινος Φακούς (Καῖρον)
Γρηγόρ. Βεΐλικίδης Σαμψούς.
Ἰωάν. Θεοδώρου. Καῖρον.

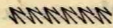

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Στὸ καθρέπτη κυττᾶς κ' ἡ χαρὰ σου
φέρει γέλιο ὅποταν θωρῆς
νὰ γυαλίζουν τὰ ὠραῖα μαλλιά σου,
νὰ ταιριάξῃ πᾶν ὅτι φορεῖς.

ἽΡαῖα κόρη θὰ ἔλθῃ μιὰ ὦρα
τὰ μαλλιά σου μὲ τρόμο νὰ ἰδῆς:
Ν' ἀσχημίζῃ ἐκεῖνο ποῦ τώρα,
ὁμορφαίνει σὺν σὺ τὸ φορεῖς.

Βόλος. Π. Καλαματιανός.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ « ΠΛΕΙΑΔΟΣ »

Διὰ νὰ ἰδῆτε πόσον ἐξετιμήθη ἡ «Πλειᾶς» ἅα τῆ ἐκδόσει τῆς, ἀναγνώστε τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν ἧτις μᾶς ἐστάλη.

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντᾶ.

Πρὸς τὴν πάσης ὑποστηρικτικῆς ἔξιν «Πλειᾶδος», ἐπιθυμῶ, ἐν τὸ δεχθῆτε, νὰ προσφέρω ἐλαχίστην τινα συνδρομὴν (50 σῶματα «Μαθητικῶν ἰδεῶν» ὧν τυγ- χάνω συγγραφεὺς) εὐχόμενος ὅπως καὶ ἄλλοι φανῶσι περισσότερο χρήσιμοι εἰς περιοδικόν, οἷον ἡ «Πλειᾶς», ἧτις ἀδιστακτως δύναται τὶς νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε ἐν ἐκ τῶν καλλιτέρων περιοδικῶν τῆς Ἑλλάδος.

Πρόθυμος

Ἄθαν. Β. Φλιόκης.

Εἴμεθα εὐτυχεῖς ὅταν λιμβάνομεν τοιαῦτα δείγματα ὑποστηρικτικῆς καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ ἔργον μας, τὰ ἴποια μᾶς ἐνιχύνουσιν ὅπως προχωρήσωμεν μετὰ πλείο- νος θάρρους εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ὀπίσταν ἠρηξίσαμεν βαδί- ζοντες. Αἱ «Μαθητικαὶ ἰδέαι» εἶνε βιβλίον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κοσμηθῇ κατὰ βιβλιοθήκην. Μὴ νομίσθητε ὅτι τὸ περιεχόμενον αὐτῶν συμφωνεῖ μὲ τὸν τίτλον τὸν ὁποῖον τὸσον μετριοφρονῶς ἔθεσεν ὁ συγγραφεὺς. Εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τούτου θὰ ἀπαντήσῃ τις ἐκτὸς τῆς γλαφυρᾶς ἐκφράσεως ἧτις ὑπάρχει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, καὶ ἰδέας ὑψηλάς, αἵτινες διεγείρουσιν τὴν φιλοπαιδείαν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς πᾶ- σαν ὑψηλὴν πράξιν. Τὰ δωρηθέντα ἀντίτυπα πωλοῦν- ται ἐν τῷ γραφείῳ μας ἀντὶ λεπτῶν 0,60 ἕκαστον, καὶ μιᾶς δραχμῆς τὰ δύο τεύχη Ἀποστέλλοντες ἅμα τῇ λείψει τοῦ ἀντιτίμου ἐλεύθερα ταχυδ. τελῶν.

Καὶ τὸ εἶξῃς πάλιν φανερώσει πόσον ἀνυπομῶνος οἱ ἀγαπητοὶ μας συνδρομηταὶ ἀναμένουσι μόλις ἐσελθεῖ νέος μὴν τῆς «Πλειᾶδος». Τὸ φύλλον τοῦ Μαρτίου ἤρ- γισεν ὀλίγον νὰ ἐκδοθῇ διότι αἱ δύο παραγγελθεῖσαι εἰ- κόνες δὲν ἦσαν ἔτοιμοι, καὶ ἐπειδὴ μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς ἐλαμβάνομεν ἐπιστολάς ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς μὲ λύσεις κ.τ.λ.

Τὸ τί ἐγένεον δὲν περιγράφεται. Πλήθος ἐπιστολῶν ἐλαμβάνομεν καθ' ἑκάστην. Τί γίνεσαι ἀγαπητῆ μου «Πλειᾶς» ἠρώτων ὅλοι, ὅτε αἰφνιδίως τοὺς ἐπισκέφθη. Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἡ βραδύτης αὐτῆ; Ἄλλ' ἂν τυχὸν βραδύνῃ ποτὲ φύλλον τι νὰ ἐνοεῖτε ὅτι ἐχάθη εἰς τὸ ταχυδρομείον καὶ νὰ μᾶς εἰδοποιήτε.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς δὲν σημειοῦνται τὰ ψευδώνυμα

θὰ ἀπαντῶμεν διὰ τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματος. Ἡ εἰς ἐν μὲν τὴν ἐπιστολὴν δὲν σημειοῦται τὸ ψευδώνυμον εἰς τὰς λύσεις δὲ ὑπάρχει, τότε θὰ ἀπαντῶμεν εἰς μὲν τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομα εἰς δὲ τὰς λύ- σεως θὰ τίθεται τὸ ψευδώνυμον.

Μὲ πίσον ἐθουσιασμῶν γράφει τὸ Χρυσάνθεμον (ἐγκρίνεται). Μόλις εἶδε ἐν φύλλον τῆς Πλειᾶδος τὸσον τοῦ ἤρρεσεν, ὥστε ἔτρεξεν εἰς τὸ ἐν Χίῳ ἀνταποκρι- τὴν μας Τ. Ἰωαννίδην καὶ ἐνεγράφη ἀμέσως. Τὰ φύ- λον ἐστειλαμεν ἐξ ἀρχῆς.

Βασίλισσα τῆς Γρανάδας (ἐγκρίνεται) ἡ ἐπιστολὴ σου μᾶς συνεκίνησε πολὺ. Διὰ τὰς τίσας ἐνεργείας σου εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

Ἀγαπητῆ Δημ. Καλαματιανῆ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου εὐχαριστοῦμεν σοὶ ἀναθέτομεν τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς Πλειᾶδος.

Ἀγαπητῆ Δ. Νέστορω, ἔμεθα εὐτυχεῖς ὅτι σοὶ ἤρρεσε τὸσον πολὺ τὸ φύλλον μας. Τὸ ποιήμα σου ὡ- ραῖον καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά του θὰ δημοσιευθῇ. Ἀ- γαπητῆ φίλε Κωνσ. Δημόπουλε, διὰ τὰς τίσας ἐνθου- σιάδους κρίσεις σου εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Αἱ Π. ἀσκή- σεως σου ἔξοχοι καὶ θὰ δημοσιευθῶσιν ὅλοι. Καλῶς ὤρισες λοιπὸν (Τσίν-Τσὼν) ἐγκρίνεται εἰς τὸν κύκλον μας, εὐχόμεθα τὸ ψευδώνυμόν σου νὰ ὑπάρχῃ πάν- τοτε εἰς τὰς στήλας μας.

Πόσα ὠραῖα γράφει ὁ ἀγαπητὸς Τιμ. Ἰωαν. ἱ. ης. Ποῦ τόπος νὰ δημοσιεύσωμεν κριμῖαν περιεκτικὴν. Πότε λοιπὸν θὰ ἴδωμεν τὴν Πλειάδα δεκαπενθήμερον διὰ νὰ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν δύο λέξεις εἰς τοὺς ἀγα- πητοὺς μας συνδρομητὰς; Φραγ. 6 ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀγαπητῆ φίλε Ἰωαν. Θεοδώρου εὐχαριστοῦμεν πολὺ, δι' ὅσα γράφεις Φραγ. 12 ἐλή- φθησαν.

Ὀλόκληρος οἶον φρίνεται ὁ μὴν εἰς τὴν Ἐαρινὴν Πρωίαν ἕως νὰ λάβῃ τὸ φύλλον μας μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε κατενθουσιασμένη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ Ἐαρινὴ Πρωίᾳ δι' ὅσα ὠραῖα λέγεις.

Δις Ἰουλίᾳ Παυλοπούλου δρχ. 7 ἐλάβομεν καὶ εὐ- χαριστοῦμεν τὰ μέγιστα. Τὸ γ' φύλλον τὸ ἔλαβες;

Πολὺ ὑψηλὰ ἐπέταξες Διαβατικὸν περιστεράκι καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἔλθωμεν καὶ ἡμεῖς μαζὺ σου καὶ οὕτω νὰ σοὶ ἀπαντήσωμεν εἰς ὅσα ἔλαβες. Εἰς δύο στήλας πρέπει νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς ὅλους.

Πρόσφερε τοὺς ἐγκαρδίους χαιρετισμούς μας εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ συλλόγου σας.

Δὲν δύναμι νὰ σᾶς πρραστήσω, γράφει ὁ Νεφελ- γερῆτης Ζεὺς, (ἐγκρὶνεται) τὸν θυμασμὸν ὑποῦ κατε- λήφθη ὅταν ἀνέγνωσα τὰ ἐκδοθέντα φύλλα τῆς Πλειᾶ- δος. Ἀφ' ἐνός μὲν... Εὐχαριστοῦμεν φίλτατε δι' ὅσα ὑπόσχασαι, καὶ σὲ πρρακλοῦμεν τώρα νὰ μᾶς γρά- φης συχνά.

Τὰ ἔργα σου ἐλήφθησαν Μίχη Ζέζα.

«Περιοδικὸν τῆς Νεολαίας» κλεῖ τὴν «Πλειάδα», τὸ Μενεξέλιο Μπουκετάκι. «Εἶνε ἀκριβῶς περιοδικὸν γράφει ὡς τὸ ἐφανταζόμεν, ἀλλὰ δὲν τὸ εὐρισκον που- θενά. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ στρέψω τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ξένα, ἂν καὶ δὲν εἶμαι ξενομανῆς, ἀγαπῶ τὰς ξένας γλώσσας ἐν μέτρῳ καὶ ἐξ ἀπὸ μηχανῆς ὅσας παρου- σιάσθη ἡ «Πλειᾶς» σας ἧτις ἦτο ἀνωτέρω τῶν προσ- δοκιῶν μου καὶ ἀκριβῶς τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ἐζή- τουν». Εὐχαριστοῦμεν πολὺ Μ. Μπουκετάκι δι' ὅσα γράφεις ὡς καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Θεῖα Ἀγγὴ δὲν με συμβουλεύεις τί νὰ κάμω; Πῶς νὰ ἀπαντήσω μὲ δύο λέξεις εἰς τὰ ἀγαπητὰ μας τὰ παιδιὰ ποῦ γράφουν τόσα πράγματα; π.χ. στὸν ἀγαπητὸν Κωνστ. Α. Βλιόπουλον, ὅστις πενταπλα- σίαν συνδρομὴν θὰ ἔδ.δε διὰ νὰ ἐβλεπε τὴν «Πλειάδα» δις τοῦ μηνός.

Ἡ ἐπιστολὴ σου Ἀμαρυλλίς ἔφραεν εἰς τὸν Πίπην ἀναμνήσεις τῆς Ἀποκρηῆς. Πρὸς χάριν σου θυμῶς δὲν

έτιμωρήθη, επειδή του ήξιζε κάποια πεινή, αφού δεν μάς έφεραν εγκαίρως τὸ ποιημά σου.

Ἀγαπητὲ Ἀνδρέα Παπανικολάου εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφεις. Ἡ ἀγογορία τῆς «Πλειάδος» δικαιολογεῖται ἐν ἀρχῇ τῆς ἀλληλογραφίας.

Τὰ ἐξῆς μᾶς γράφει ὁ ἀγαπητὸς Ε Μπόσκακας. Ἄπαντες οἱ συνδρομηταὶ μηδενὸς ἐξαιρουμένου, περιμένουσιν ἀγωνιωδῶς τὸ 3ον φύλλον. Ἐκ τούτου καταδικνύεται ἡ ἀξία τοῦ περιοδικοῦ σας Τὰ 24 γράμματα, γράφει ὁ ἀγαπητὸς μας φίλος Γεώργ. Ἐλευθεριάδης δὲν μοι εἶνε ἐπαρκῆ, ὅπως περιγράψω τὴν ἐνδόμυχον καὶ ἀνεκφραστον ἀγγλίαν, ἣν ἠσθάνθη ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μας, ὅταν φίλος τις ἐχειρίσεν ἐν φύλλον τῆς ἀνεκτιμῆτου Πλειάδος. Εἶπα τόσον συχαθῆ τὸ γελοῖον ἐκεῖνο καὶ σαχλὸν περιοδικόν, τὸ ὀνομαζόμενον «Διάπλασις τῶν παιδῶν» διὰ τὴν παιδαγωγικὴν καὶ συχημερᾶν ὕλην του, ὡς καὶ διὰ τὴν μικροπρεπείαν του, ὡςτις εἶμην ἐντελῶς ἀηλιπιμένως. Ἄλλ' ἰδοὺ ὡς σανίς ναυαγοῦ ἐνεφανίσθη ἡ Πλειάς. Ἐν πρᾶγμα μόνον μὲ λυπεῖ διότι ἡ ἔκδοσις εἶνε μηνιαία. Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν διὰ τοῦ γραφείου μας ποῦ προτείνεις θὰ κάμωμεν λόγον εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. Εὐχαρίστως σοὶ ἀναθέτομεν τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Πλειάδος. Ἀγγελε τῆς Ἀγάπης σοὶ ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμον τοῦτο ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἐγνώσθη. Ἐχε ὅμως τὸ νοῦ σου ἀπὸ τὰ διάφορα λαγῶν κέ, διότι θὰ τὸ ἀνακαλύψουν καὶ αὐτό. Βίς τοῦ ἐγραφέντας ὑπὸ σοῦ συνδρομητᾶς ἐστείλαμεν τὰ φύλλα ἐξ ἀρχῆς, φράγκ. 8 ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριτυμεν μεγάλως διὰ τὰς ἐνεργείας σας.

Ἀγαπητὲ Ἰωάν. Σουβλιώτη εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφεις. Κατὰ λάθος δὲν ἐτέθη τὸ ὄνομά σου μεταξὺ τῶν λυτῶν εἰς τὸ γ' φύλλον.

Σ. Στεκούλη εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφεις.

Δίς Κ. Μιαούλη τὸ γ' φύλλον ἐστείλαμεν.

Δίς Γιαννοῦλα. Ἀ. Προσελέντη εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα διὰ τὴν τόσην ὑποστήριξιν σου πρὸς τὴν Πλειάδα. Φράγκ. 6 ἐλήφθησαν.

«Κάθε φυλλάδιον εἶνε ἀσυγκρίτως ὑπέροχον τοῦ προηγουμένου» γράφει ὁ Διον. Γεωργαντόπουλος. Εὐχαριστοῦμεν φίλτατε δι' ὅσα ὠραῖα γράφεις.

Ἀγαπητὲ Νικολ. Γ. Παπάζογλου τὸ ποιημά σου ὠραῖον, καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἀργότερον.

Ἀγαπητὲ φίλε Μίμη Σταθοπούλε εἶμεθα εὐτυχεῖς διότι ἐλάβομεν κατόπιν τόσου καιροῦ ἐπιστολὴν σου. Τώρα ἐλπίζομεν ὅτι μᾶς γράφης συχνότερα. Εὐχαριστοῦμεν μεγάλως διὰ τοὺς τόσους κόπους σου, ὑπὲρ τῆς Πλειάδος.

Εὐχαρίστως ἐλάβομεν τὰ ἔργα σου φίλτατε Σ. Ἀτέση καὶ θὰ δημοσιευθῶσιν ἀργότερον.

Λυγρὸν Βρετανικὲ Ἀστὴ εὐρίσκεσαι τώρα εἰς τὴν Λάρισσαν; Εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Ἀποδείξεις ἐστείλαμεν.

Ἀγαπητὲ φίλε Βασίλ. Χουτόπουλε εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα διὰ τὴν τόσην ὑποστήριξιν σου πρὸς τὴν Πλειάδα. Δραχ. 20 ἐλήφθησαν.

Πτηνὸν τῆς ἐρήμου φύλλον ἐστείλαμεν ἐξ ἀρχῆς.

Ἀγαπητὲ Εὐστ. Κουντούρη ἡ ἐπιστολὴ σου ἡ περιέχουσα τὰς λύσεις τοῦ β' φύλλου ἦλθεν ὅταν εἶχε τυπωθῆ πλέον τὸ φύλλον, δι' αὐτὸ τὸ ὄνομά σου δὲν ἦτο μεταξὺ τῶν λυτῶν.

Αἱ Π. Ἀσκήσεις σου πολὺ ὠραῖαι Γ. Ἀράκυνθε, καὶ θὰ δημοσιευθῶσιν.

«Ἀνεμώνας» ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: Ὁ Πάρις μετὴν Ἀθῶν καρδιᾶν, Ἄνθος τῆς νεότητος, Κύμα τοῦ Ἴονίου, Λουλουδι τῆς καρδιάς, Φῶς τῆς νυκτός, Κωνστ. Δημόπουλον καὶ Ξενοφ. Βελιαντινῆ. Τὸ Χρυσόπτερον ὄνειρον μετὴν Ἐαρινῆν Πρωίαν, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Αὔραν τῆς

Κερκύρας, Δοθατ καὶ Περιστεράκι, Μαργαρ. Πηλειώτου, Μίμην Σταθόπουλον καὶ Μῆ με λησμόνει. Ὁ Γερασ. Ἀννίνος μετὰς Δας Εὐθ. Κ. Δωροθένη, Ἰουλ. Συμμελίδου, Χρυσὴ Κονιδάκη, Πολ. Ρούπα, Ἐρρικέτην Ζαγκαρόλ, Σαπφῶ Κουτσουβέλη, Σ. Βαλλιᾶνον καὶ Γ. Τσακσιάνον. Τὸ ἀκρογιάλι μετὰ Μενεξεδένιο μπουκετάκι, Μαρίαν Λάμπρου (τῆς ὁποίας ἡ ἔξ.χος μετάφρασις τὸ κατέθελεν) Πολύμνιν Ρούπα, Ἐρρικέτην Ζαγκαρόλ, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἰουλιαν Συμμελίδου, Φῶς τῆς νυκτός καὶ Κ. Δημόπουλον. Ὁ Δουξ Βωφὸρ μετὰ Μενεξεδένιο μπουκετάκι, Ἀθῶν Καρδιά, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἐαρινῆν Πρωίαν, Marie Luis-de Vida, Πολύμνια Ρούπα, Σταῦρον Φορμύζην καὶ Τιμολέοντα Ἰωαννίδην. Τὸ Φῶς τῆς νυκτός μετὰ Μῆ με λησμόνει, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Διαβατικὸν Περιστεράκι, Μίμην Σταθόπουλον, Κ. Δημόπουλον, Ε. Μπόσκακας καὶ Τιμολ. Ἰωαννίδην. Ἡ Μυροδόλος Χαραυγὴ μετὰ Λιγ' ἀπ' ὅλα, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Μέλλουσαν Ζωγράφον, Αὔραν τῆς Κερκύρας, Ἐαρινῆν Πρωίαν, Δικρυβρέκτον Ἴον καὶ Marie-Louis-de Vida. Τὸ Διαβατικὸν Περιστεράκι μετὰ Μῆ με λησμόνει, Βρετανικὸν Ἀστέρα καὶ Αὔραν τῆς Κερκύρας. Ὁ Ψάλτης τῆς ἐλευθερίας μετὰ Μῆ με λησμόνει, Βρετανικὸν Ἀστέρα καὶ Φῶς τῆς νυκτός.

Αἱ «Ἀνεμώναι» ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ μας. Ὁ τρόπος τῆς ἀνταλλαγῆς εὐρίσκειται εἰς τὸ β' φύλλον.

Λύται, ἀσπασμοί, πληροφορίαι, μικραὶ ἀγγελίαι κλπ. θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ ἐπόμενον ἐλλείψει χώρου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἡ κεφαλὴ μου καὶ ὁ λαϊμὸς θεᾶν τινα δηλώνουν. Τῆς μέτης μου τὰ γράμματα ἄρθρον σοὶ φανερώνουν. Τὴν λήγουσάν μου πάντοτε εἰς χεῖρας σου κρατεῖς. Ὅταν ἀπὸ τὸ σπῆτι σου φίλε ἀναχωρεῖς. Ἄν τὰ ἐνώσῃς ὅλ' αὐτὰ θὰ ἴδῃς στρατηγόν, ὅπου γνωστὸν κατέστητε πολὺδοξος ἄγων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δοξ. Ἐυαγγελίας Φράγκου.

Πόλις εἶμην τῆς Ἑλλάδος ἀρχαία βασιλείως μεγάλου καθέδρα.

Πλὴν ἂν θελήσῃς νὰ μ' ἐπιστεφθῆς μόνον μ' ἐρείπια θὰ ἀντ' μετωπισθῆς.

Ἄν δὲ τὸν τράχηλον μοῦ κόψῃς καὶ εἰς δύο με χωρίσῃς

νῆσον τῆ; μικρᾶς Ἀσίας παρευθὺς θὰ ἀπαντήσῃς. τὸ δὲ ἄλλο ἡμισὺ μου φίλε ἔχεις ἐνοήσει.

τὰς ἀντωνυμίας ἤδη, ἂν δὲν ἔχεις λησμονήσει. Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Ἰων. Μιαούλη.

ΦΙΛΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ Η «ΠΛΕΙΑΣ»

Καὶ ἐν Πειραιεῖ ἰδρύθη σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῆς «Πλειάδας» ὅστις φαίνεται ὅτι θὰ ἐργασθῆ μεγάλως, καθότι οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὸν παρέχουσι μέγιστος ἐλπίδες εἰς τοῦτο. Γενομένου ἀρμαιοεσιῶν ἐξελέγη Πρόεδρος Σ. Κακριμάνης. Ἀντιπρόεδρος Ἰωάν. Βαλσαμῆς. Γενικὸς Ἰραμματεὺς Βασίλ. Λιάρος. Εἰδικὸς Χ. Βελιγ. Ταιμίας Ἰωάν. Κοπίδης. Κοσμητὸρ Θεμ. Μάρος. Σύμβουλοι Κωνστ. Ἀλεξόπουλος, Ἀπόσ. Καρέλης, Χ. Χονδρός, Α. Σαπουνάκης, Ε. Γεωργιάδης, Γ. Γεωργόπουλος.